ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΙΕ'

Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ Πειραιᾶς. 'Αλλ' ἐκεῖ θάμβωνα μαζύ του κ' ἐγώ. Τὸ βαπόρι ἔμπαινε στὸ λιμάνι μεσημέρι. Εἶχα ὅλο τὸν καιρὸ νὰ βγάλω παράρτημα. Κι' αὐτὸν μὲν δὲν τὸν ἔμελε γιὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ θὰ εἶχα. Δὲ μὲ συναγωνιζότανε. 'Αλλὰ μόλις ἔβγαινε τὸ παράρτημα θὰ παίρνανε τὶς εἰδήσεις οἱ ἄλλοι 'Ιταλοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ θὰ τὶς στέλναν στὴν 'Ιταλία.

"Ετσι θὰ εἶχαν κ' αὐτοὶ ὅ,τι ὁ δυστυχὴς ὁ Μαγκρίνι κατόρθωσε νὰ μαζέψῃ μὲ τόσους κόπους. Προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὸ βαπόρι — μοῦ εἶχε σκηνοθετήσει μὲ βαλτοὺς διάφορες ἀπασχολήσεις· κ' ἔπειτα, καθὼς σταθμεύσαμε γιὰ λίγο σ' ἕνα ἐνδιάμεσο νησί, φαγώθηκε νὰ μὲ πείσῃ ν' ἀποβιβασθοῦμε γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ ἔξω. Δὲν κατόφερε τίποτε, γιατὶ εἶχα μυρισθῆ τοὺς σκοπούς του. Τέλος μὲ παρακάλεσε:

— Μὴ βγάλετε παράρτημα !

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάμω αὐτὴ τὴ χάρι. Κάθε ἐπάγγελμα ἔχει τοὺς κανόνες του.

"Ετσι ἔβγαλα τὸ παράρτημα.

— Μὲ καταστρέψατε, μοῦ εἶπε.

— Χωρὶς νὰ θέλω, τὸ ἔχει ἡ Σάμος : Στὴν ἄλλη ἐπανάσταση κατέστρεψα τὸν νομάρχη Λουριώτη.

***

"Ενα μεγάλο γεγονὸς — ὁ πρῶτος βαλκανικὸς πόλεμος — μᾶς μεταφέρει τώρα στὰ Θεσσαλικὰ σύνορα.

Ποτὲ ἴσως θὰ λησμονήσω τὴ νύχτα ποὺ κρύφτασε ἡ πρώτη διαταγὴ ἐπιχειρήσεων στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο. 'Ηταν ἡ νύχτα τῆς τετάρτης πρὸς τὴν πέμπτη 'Οκτωβρίου τοῦ 1912.

'Η μεραρχία μας, ἡ τετάρτη, βρισκόταν στὸ Βλοχό, ἕνα χωριουδάκι τὸ ὁποῖο ἀπέχει κάτου δυὸ ὧρες ἀπ' τὸ τουρκικὸ ἔδαφος.

'Απὸ νωρὶς ἀκόμα, τίποτα δὲν ἔδειχνε ὅτι τὴν ἑπομένη θ' ἀλλάζαμε ταμπακιὲς μὲ τοὺς Τούρκους. Οὔτε οἱ φαντάροι, οὔτε οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν βεβαιότητα ὅτι ὁ πόλεμος θὰ κηρυσσόταν τόσο γρήγορα. Πολλοὶ μάλιστα πίστευαν, ὅτι ἴσως καὶ νὰ ματαιωνόταν ὁριστικά. 'Η λίγες ἐφημερίδες ποὺ μᾶς ἐρχόντουσαν ὧς τὸ στρατόπεδο, ἔπεφταν στὰ χέρια μανάχα μερικῶν προνομιούχων, οἱ ὁποῖοι πάλι ὅ,τι διάβαζαν τὸ κρατοῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

'Επιστολὲς ἀπ' τὰ σπίτια μας ἢ ἀπ' τοὺς φίλους μας δὲν λαβαίναμε. Καὶ τόσο τὶς ποθούσαμε, ὥστε τὸ περιεχόμενο μιᾶς καὶ μόνης ἐπιστολῆς — τὴν ὁποία κατώρθωσε, ἄγνωστο πῶς, νὰ λάβῃ κάποιος δεκανέας — τὸ μάθαμε ὄχι μόνον ἐμεῖς οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ τῆς μεραρχίας, ἀλλὰ κ' οἱ ἄνδρες μιᾶς ὁλόκληρης ταξιαρχίας ἱππικοῦ, ἡ ὁποία καταυλιζόταν ἐκεῖ κοντά μας.

"Ας μὴ σᾶς φανοῦν παράξενα τὰ παραπάνω: "Οταν χιλιάδες ἄνθρωποι συγκεντρωμένοι κάπου, θεμοῦν νὰ μάθουν κάτι ἀμέσως ἡ παραμικρὴ εἴδησι ἢ φήμη τρέχει ἀνάμεσά τους μὲ ταχύτητα ἑκατὸ χιλιομέτρων τὴν ὥρα... 'Η οἰκογένεια λοιπὸν τοῦ δεκανέως αὐτοῦ τὸν πληροφοροῦσε στὴν ἐπιστολή της «ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς Βενιζέλος ἀκούστη νὰ λέῃ, ὅτι τὰ βαλκανικὰ στρατεύματα θὰ ἀντάμωναν νικηφόρα στὸ μακεδονικὸ ἔδαφος μέσα σὲ εἴκοσι ἡμέρες». "Ωστε, πρόκειται λοιπὸν γιὰ πόλεμο ; Πολλοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀμφιβάλλουν, ἀκόμα κ' ὅταν μαθεύτηκε, ὅτι τὴν προηγουμένη ἡμέρα ὁ μεραρχος Μοσχόπουλος — ἐπάθεω ρῶντας ἕνα ἀπ' τὰ συντάγματά του, καταυλισμένο στὸ χωριὸ Πέτρινο — δίβλωσε σὲ μιὰ σύντομη προσφώνησί του, ὅτι βρισκόμαστε στὶς παραμονὲς μεγάλων γεγονότων, «κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ πατρὶς θ' ἀπήτει ἀπὸ τὰ τέκνα της πιστὴν κι' εὔορκον ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των».

"Αν δὲ κάθε ἄλλο περιμέναμε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, παρὰ διαταγὴ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, σ' αὐτὸ συντέλεσε ἀσφαλῶς κοντὰ στ' ἄλλα, καὶ ἡ μακαρία, εἰρηνικὴ καὶ εὐθυμία ἀτμόσφαιρα ποὺ μᾶς τριγύριζε..

"Υστερα, δηλαδή, ἀπὸ μιὰ ἐξαισία, σχεδὸν καλοκαιρινὴ ἡμέρα, ὁ ἥλιος εἶχε γείρει. Στὸ πορτοκαλλόχρυσο θάμπωμα τοῦ δειλινοῦ, οἱ καπνοὶ ἀπ' τὶς καλύβες ἀπ' ἀπ' τοὺς καταυλισμοὺς τῶν ἀνδρῶν ἀνέβαιναν ἀργὰ κ' ὁλόϊσα στὸν οὐρανό, λὲς κ' ἦσαν καπνοὶ θυσίας δικαίων.

'Η νεαρὲς τσαστανοποῦλες τοῦ Βλοχοῦ, μὲ τὰ ροδαλὰ πρόσωπα καὶ μὲ τὰ χαμηλόβλεπα μάτια, ὡδηγοῦσαν ἀπ' τὴ βοσκὴ τὰ κοπάδια τῶν προβάτων τους, καὶ συντροφιὲς - συντροφιὲς ἀπὸ χῆνες κολυμποῦσαν στὰ γάργαρα νερὰ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ, στὶς ὄχθες τοῦ ὁποίου ψηλὲς λεῦκες καθρεφτίζοντουσαν στὰ νερὰ σὰν Νάρκισσοι.

'Ανάμεσα λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴ Βιβλικὴ γαλήνη καὶ τὴ γλυκειὰ σιγαλιά, τὴν ὁποία διάκατταν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ οἱ χρεμετισμοὶ τῶν ἀλόγων καὶ τὸ μούγκρισμα τῶν ἀγελάδων, τὸ μυαλό μας δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτῆ ἐχθροπραξίες. Οἱ πιὸ ρομαντικοὶ ἀπ' τοὺς στρατιῶτες, καθισμένοι κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ ἢ στὰ πεζούλια τῶν μικρῶν παλιῶν γεφυρῶν — μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα πρὸς τὰ φευγαλέα νερὰ — ἀναπολοῦσαν τὶς τρυφερὲς σκηνὲς τοῦ ἀποχωρισμοῦ, κατὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς μεραρχίας ἀπ' τὸ Ναύπλιο...

Ξαφνικά, ἀπ' τοὺς ρεμβασμοὺς των αὐτοὺς ξύπνησαν οἱ ἄνδρες ἀπὸ μιὰ συναυλία σαλπίγγων: 'Ηταν τὸ τόσο ὀρεχτικὸ σάλπισμα τοῦ συσσιτίου. 'Εδῶ ἄρχιζαν τὰ καζάνια τοῦ ἱππικοῦ, πιὸ πέρα οἱ πυροβοληταὶ πολυωρκοῦσαν τὴ φασολάδα τους, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἀράδιαζε τὶς καραβάνες του ἕνας λόχος μηχανικοῦ, καὶ μακριὰ στὸ βάθος βομβοῦσε τὸ πεζικό.

'Η νύχτα, βρῆκε τὸ στρατόπεδο νὰ κοιμᾶται μακάρια. 'Ωστόσο, στὸ μικρὸ καπηλεῖο τοῦ χωριοῦ, ἕνας ἄμιλος ἀπὸ ὑπαξιωματικοὺς τσίγκριζε ἀκόμα τὰ ποτήρια του. Καὶ μερικοὶ φαντάροι, γύρω ἀπ' τὸ λυχνάρι ἑνὸς ὑπαθρίου καφετζῆ, ἄδειαζαν τὴν τελευταία του μποτίλια τοῦ κονιάκ, τὴν ὁποία ὁ καφετζῆς αὐτὸς εἶχε φέρει ἀπ' τὴν Καρδίτσα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κερδίση ἑξακόσια τοῖς ἑκατό».

Στὸ ἀντίσκηνο ἐπίσης ἑνὸς ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ ἱππικοῦ, ἔβλεπε κανένας μεγάλη κίνησι καὶ ζωηρότητα. Σὲ κύκλο λοχιῶν κι' ἐπιλοχιῶν, ὁ ἀνθυπασπιστὴς σχολίαζε μιὰ σοβαρὴ εἴδησι: 'Η 'Ελλὰς ἔρριχνε τὸ γάντι της στὰ μοῦτρα τῆς Τουρκίας, μὲ τὸ νὰ δεχτῆ στὴ Βουλὴ τοὺς Κρητικοὺς βουλευτάς ! 'Η συζήτησι φούντωνε ἀμέσως, ἡ γνώμες καὶ κρίσεις ἔλεναν κι' ἔπαιρναν, καὶ συχνὰ τὸ κλεφτοφάναρο ποὺ φώτιζε τὴν ὁμήγυρι, γκρεμιζόταν ἀπ' τὶς χειρονομίες τῶν ρητόρων.

Στὶς ἔντεκα ἡ ὥρα, ἕνας νεαρὸς ἀνθυπλαχὸς φάνηκε νὰ καλπάζῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατηγείου. Βεπέξεψε, ἔδωσε τὸ ἄλογό του στὸν ἱππασκόμο του, κ' ἀνέβηκε γοργὰ τὰ πέτρινα σκαλιὰ τοῦ κονακιοῦ, ἄπου ἔμενε τὸ ἐπιτελεῖο. Σὲ λίγο ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ κονακιοῦ φωτίστηκαν. Κίνησις πυρετώδης, ἀπὸ ἀξιωματικοὺς ἐργαζομένους, παρατηρήθηκε. Τί νὰ τρέχῃ ἀρά γε ; Μήπως πρόκειται νὰ ξεκινήσουμε ;

Τέλος, στὸ μπαλκόνι τοῦ κονακιοῦ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὸ κίμηλιο παράσημα τοῦ ὑλάρχου Πέτρου Μάνου.

— Λοχίας τῆς ὑπηρεσίας !... Λοχίας τῆς ὑπηρεσίας !

— Παρών, κύριε ὑλαρχε ! ἀποκρίθηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἔβγαινε κάτω ἀπ' τὸ ἀντίσκηνό του «μπουσουλώντας» μὲ τὰ τέσσερα.

— Διατάξτε ! ξανάπε ὁ ὑπαξιωματικὸς αὐτός, ὄρθιος πειά.

— Νὰ ἑτοιμαστοῦν ἀμέσως οἱ ἔφιππα ἀγγελιαφόροι ! διέταξε ὁ ὑλαρχος Μάνος.

— Μάλιστα, κύριε ὑλαρχε !

Χοιμήθησε κ' ἀπομακρύνθηκε τροχάδην. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἂν οἱ φρουροὶ ἐπέτρεπαν σὲ κανένα ν' ἀνεβῆ στὸ κονάκι, αὐτὸς ὁ «κανένας» θὰ ἔβλεπε ἐνδιαφέροντα πράγματα: Στὴν πρώτη αἴθουσα, τὴν κεντρική, θ' ἀντίκριζε τὴν ἐπιβλητική, τὴ γνήσια στρατιωτικὴ κι' ἡλιοκαμμένη μορφὴ τοῦ μεράρχου, μὲ ζωγραφισμένη ἀπάνω της τὴ γαλήνη τῆς αὐτοπεποιθήσεως, τὴ σύνεσι, τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὸ θάρρος τῆς αὐτενεργείας, πρώτης τάξεως δηλαδὴ προσόντα στρατηγοῦ.

Μπρὸς στὸν μέραρχο, κ' ἀπάνω σ' ἕνα ξύλινο παληοπράτεζο, θὰ βλέπατε ἀνοιχτὸν τὸν χάρτη τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου, ἀπάνω στὸν ὁποῖο ἦταν σκυμμένος καὶ βυθισμένος σὲ σκέψεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἡ συνέχεια.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
Διευθυντὴς : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 || Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφαπούλου